

handlingen af Smørloven, som vi har kaldt den, erkendte man, tror jeg, fra alle Sider, at en yderligere Regulering af Smørpriserne nedad maa siges at være paakrævet i alt Fald for mange rundt om i Kommunerne. Hvis man nu i en Kommune mener det er rigtigt at foretage en yderligere Regulering af Prisen paa Smør under den Form, at det skal være alle i Kommunen, der skal have Adgang til at faa Smørret billigere — for at nævne et Tal siger jeg, at de skal have det for 1 Kr. 25 Øre Pundet, for dog at komme et Stykke ned — ja, saa er det almindeligt i Landkommunerne, at man, jeg kan gerne sige, hvad enten man er Leverandør til et Andelsmejeri eller ikke, sender Bud med sin Mælkekusk til Mejeriet efter et vist Kvantum Smør — nu er det jo fastslaaet, hvor meget der i det hele kan faas —, men da et saadant Mejeri som Regel faar sin Mælk fra Folk i flere Kommuner, siger det sig selv, at den Kommune, hvor Mejeriet ligger, ikke skal betale den Forskel, der er mellem 1 Kr. 25 Øre og 1 Kr. 60 Øre, til dette Mejeri for andre end dem af Mejeriets Leverandører, der bor i Kommunen, og derfor er det en absolut Nødvendighed for de Kommuner, der i det hele vil regulere Prisen paa Smør, at udstede Rabatmærker til de paagældende. Disse Rabatmærker skal afleveres paa Mejeriet, og dette vil da kunne se: Vi har Mærker for saa mange Penge fra den Kommune og for saa mange fra den Kommune, og der skal Mejeriet have den Forskel, der er mellem 1 Kr. 25 og 1 Kr. 60. Hvis man nu altsaa i en Kommune har taget den Beslutning, at alle, enten de er mere eller mindre velstillede, skal have denne Nedsættelse i Prisen, hvad er det da, der skal ske, for at Kommunen kan faa refunderet $\frac{2}{3}$ af den Del af Udgifterne, som er en Følge af Foranstaltninger for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede? Der skal ske det, at Kommunalbestyrelsen, eventuelt den Mand, som Sogneraadetsformanden paa Landet vel som Regel har til at hjælpe sig, skal gennemgaa hele Listen over de Beboere, der har faaet udleveret disse Rabatmærker — de har jo ikke faaet lige mange, det er, som Husstanden er stor til —, og saa skal han pille de faa ud, der skal svare Tillægsskat eller Dyrtidsskat, hvad man nu vil kalde det. Det er let at tælle sammen, hvor meget de Mærker andrager, som de paagældende har faaet udleveret, og for disse faar Kommunen kun $\frac{1}{3}$, medens den for hele den anden Bunker faar $\frac{2}{3}$ i Refusion af Statskassen. Det har man talt i høje

Toner om, var at sætte et Skel i Befolkningen, et Skel, som kun de kan dømme om, der har Adgang til at se, hvordan Kommunalbestyrelsen har foretaget denne Fordeling af de to Bunker af Mærker, af hvilke den lille — den vil desværre blive lille — kun giver Ret til at faa $\frac{1}{3}$, medens den store giver Ret til at faa $\frac{2}{3}$ refunderet af det Beløb, Mærkerne andrager. Jeg sætter Pris paa, at der er Finfølelse i saa Henseende hos Befolkningen, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaaer, at det skulde kunne saare nogens Finfølelse, at man i en Kommune gaar den Vej, jeg her har antydet. Jeg tror ikke, man i nogen Kommune kan foretage Foranstaltninger til Bedste for alle, hvad enten det angaar den ene eller den anden Vare, uden ved Udstedelse af Mærker, og der kommer derved intet Skel, Kommunen vil faa $\frac{2}{3}$ for langt den største Part af Beboerne, fordi det er langt den største Part, der maa siges at være vanskeligt stillet ved Dyrtiden.

Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger for maaske dermed i nogen Grad at bidrage til, at Kommunalbestyrelser, som maaske ikke har den rette Forstaaelse af, hvordan man skal anvende Loven, kan faa den Opfattelse, at hvad enten man regulerer paa den ene eller paa den anden Maade, er det muligt at gøre det uden at saare Folks Finfølelse og muligt at gøre det saaledes, at de faar deres Part af Statstilskuddet for alle de ved Dyrtiden vanskeligt stillede, og naar de kan faa $\frac{2}{3}$ af den Udgift, de har haft for alle de ved Dyrtiden vanskeligt stillede, tror jeg, det vil erkendes, at der ikke er nogen som helst Grund til at gaa videre end til at sige, at for den øvrige Dels Vedkommende faar de $\frac{1}{3}$. Jeg synes, det er meget, at vi i sin Tid gik med til det. Jeg anbefaler, som sagt, at stemme for Flertallets Indstilling. Jeg føler mig overbevist om, at det nok skal vise sig, at man fremdeles rundt omkring i Kommunerne vil forstaa at benytte Loven paa bedste Maade. At der kan være Undtagelser, tør jeg ikke benægte, men i saa Henseende vilde selv et Tilbud om $\frac{2}{3}$ af Reguleringsudgifterne, naar Reguleringen omfatter alle, ikke gøre, at man i saadanne enkelte Kommuner vilde tage et andet Standpunkt end det, man har taget.

Maa jeg til Slutning gøre opmærksom paa det mærkelige og interessante — det stiller ogsaa Ministerens Udtalelser i et mærkeligt Lys, naar han nu siger, at det er en Lov for København og de større